

Rapsodie bez tváří

Sigrid CARRÉ-LECOINDRE

(přeložil Petr Christov)

*“Есть пробелы в памяти, бельма
На глазах: семь покрывал...
Я не помню тебя — отдельно.
Вместо че’рт — белый провал.”*

Марина Цветаева: *Поэма Горы*

POZNÁNÍ, mezi 60 a 80 lety, žena.
Ta, co zná a vykládá minulost.

ŠLÉPĚJ, mezi 35 a 45 lety, žena.
Ta, co spěchá a nevzpomíná.

Poznání a Šlépěj jsou jedna a táž žena ve dvou rozdílných okamžicích jednoho a téhož života.

MATKA, 30 let, žena.
Matka Poznání a Šlépěje.
Ta, co náleží vzpomínkám.

MUŽ, mezi 35 a 45 lety, muž.
Ten, co miluje a čeká.
Milenec Šlépěje.

PROLOG

- IN MEMORIAM -

Nikdo nic neřekne, na počátku všeho je poskvrnění.

POZNÁNÍ: Život je pryč.
Ani jsem si nevšimla jak.

Ztrhané tělo si říká o zastavení, příliš chladná.
Tolik jsem toho již cítila.
Kráčela pustinami něhy.
Přivoněla ke všem vůním. Všechna období za zády.

Kráčím zvolna. Všechny vaše tváře se mi lepí na čelo.
V jedné ruce krev, v druhé sníh. *Pauza.* Sníh musíte hodně milovat.
Aby se vryl do paměti básníkům.

Tady má cesta končí.
Své rty nechávám na pospas rýžovištím vašich očí.
Život je pryč. A já stojím na prahu světa.

Na každého z vás si vzpomínám.

Tlumený zvuk kráčejících těl. Tenhleten zpěv osudu, příliš již vzdálený, než aby mohl
sklapnout oční víčka.

Plamen pochodní se komíhá. Stíny se chvějí.
Statisté omdlévají. Mizí. Brzy již jako by nikdy nebyli.

Jdou. Jako šli ti ostatní. A také ti před nimi.
Trápí se náhodami. Přivykají pochybám.
Jdou, jako když se přízrakům říká zmiz.
Prázdnoty prázdnoty připravené k naplnění zdání a slzami.

Ruce modrají natažené podél napjatých stehů.
Sníh na nich taje.

Pomalu klesajíc, věří každá, že zahalí odvěké břímě.

Jména nikdo nevolá.
Všechna bloudí. Celé zástupy.

ČAS MAZÁNÍ

- FOTOGRAFIE -

Prolnutí momentek, které se vzájemně doplňují. Jako by se obraz nakonec nechtěl ani objevit.

MUŽ, případně může začít znovu: Úzký rám. Rovný okraj. Nízký. Tmavé pozadí, rozpité. Rozmazané. Strom, objatý kůrou. Přidušený jako prvorozená. Je to v zimě.

POZNÁNÍ: Fotografie je černobílá.

MUŽ: Nehybné větve. Opadané. Až do morku vyschlé. A kmen se noří do země, odolává rozmachu semena, čtvrtí se. Proraž si cestu kořeny - propletenými chapadly, zradu někde čekej - proder se na povrch, nohy dětem podrážej.

POZNÁNÍ: Uprostřed obrazu se možná pohne tělo.

ŠLÉPĚJ: Čí je to tělo?

MATKA: Čím je to tělo?

POZNÁNÍ: Ženou.

MUŽ: Na svém místě. Možná se hýbe. Noční let.

POZNÁNÍ: To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla.

MUŽ, se táže: Na sobě má lehký plášť. Na tohle období až příliš lehký. Snad béžový. Kdo ví.

POZNÁNÍ: Vzpomínku se nedaří skrýt.

ŠLÉPĚJ, jakoby pro sebe: Na tom nesejde.

Možná je to cesta. Do pekel. Rovná. Odnikud někam. Stále nikam. Tam i onde - les posměvačných, pobouraných zdí. Jsou vysoké. Tak vysoké, že už ani náhoda k nim netrefí...

POZNÁNÍ, o muži, Oči se namáhají, kazí se pohledem. Nejistý objektiv - Nezaostřený - váhá, kam se zaměřit, ve lživém rámu vrhající stín. *Obrací se na muže*. Nemá ho na sobě, kabát. Je jím přikrytá. Jako by si někdo dal tu práci, aby ji pod ním skryl. Potom. Možná aby ji ochránil, před pohledy úkosem, naivními, upřímnými. A také před psy, a před vlky.

MATKA: Zbytečná příkrývka,

MUŽ: Tam, kde se někdo snaží,

MATKA: Ona už zimu necítí.

MUŽ: Obraz se ztrácí.

Pauza

POZNÁNÍ: Na ústa se posadil pták. Na okraj otvoru. Hledá rovnováhu v proudech horečnatého dechu. Předpokládá se, že přežije...

MUŽ, ptá se obrazu: Předpokládá se.

MATKA: Chyba.

Strom se naklání, aby stínil tělu,
jež se nehýbá.

POZNÁNÍ: Potupná maska roztažená úsměvem skrývá její příběh. Odvrací objektiv...

MUŽ: Tvář vidět není.

POZNÁNÍ: Žádná tvář už totiž není.

Pauza

MATKA: Žádost zamítnuta. Strom zmizel.

ŠLÉPĚJ: Co to říkala?
POZNÁNÍ, *o Šlépěji:* Snaž se vzpomenout, uspořádat prázdnotu.
V této noční hodině nad tím paměť ohrnuje nos.

Kovový zvuk.

MUŽ: S dovolením, mohu...?

ŠLÉPĚJ: Prosím?

MUŽ, *usmívá se:* Rád bych se zeptal, zda byste...

ŠLÉPĚJ: Ah, tak. Myslím, že ano.

Muž se přibližuje, Šlépěj ustupuje.

MUŽ: Ano?

ŠLÉPĚJ: Ano?

MUŽ: Ano.

ŠLÉPĚJ: *Pauza.* Chápu. Tedy chci říct.
Musím si ještě zavázat tkaničky...

MUŽ: Nejste obutá.

ŠLÉPĚJ: Přesně tak. Máte pravdu.
Byla jsem si jistá, že...

MUŽ: Takže mohu?

MATKA: Polární noc... *Pauza.* Ten pobledlý modrý nádech na fotografii není.

POZNÁNÍ: Vše je zapomenuto.

Spálený pohled, i líce. Bělost kdysi zářící. Spálená. I se všemi neklidnými nocemi, s neutěšitelnými rozkošemi. Všechno naruby. Spáleno i s jemnými tvářičkami. Mučednické rty roztály. Zmizely.

Spáleny. Také. Na pravém spánku tragická díra, obvyklá, již dříve viděná.

MATKA: Staroušci zavřeli okenice. *Pozastavení.* Jako se zavírají oči dětem. Zimní objetí přinášejí zářiová narození. Ať si kdo chce, myslí cokoli, den se dusí.

Vysoké ploty.

MUŽ: Říkali, že krev, která vyhloubila dírky do sněhu, byla její.

Pauza

POZNÁNÍ, *opětovně ukazuje na Šlépěj:* Poslouchá. Pěsti má sevřené - ucho nedokáže odolat tiše skřípavému pláči ledových krystalků na skle.

ŠLÉPĚJ: Na nic si nevzpomínám.

MATKA: S každým dalším zrcadélkem u kotníků sevře se srdce zas o něco víc.

MUŽ: Drtí samotu.

MATKA: Ochromuje něhu.

ŠLÉPĚJ, *tuto repliku pojmout jako uvedení ke kratičkému dialogu:* To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla.

MUŽ: Zima se zabydluje a přináší s sebou táhnoucí se horizont.

Pauza

POZNÁNÍ: Už ani necítím své nohy. Jak člověk zastavuje běh věcí, chytne ho křeč do lýtky.

Kovový zvuk.

ŠLÉPĚJ: Cizinci by se mělo říkat prostě jenom cizí... nebo támhleten podivín... co o vás usiluje a odvrhuje vás a nadbíhá vám, aby vás nakonec poslal do háje.

MUŽ: S vámi jsem skoro jako v cizině...

Pauza.

Mám rád vaši zemi.

ŠLÉPĚJ: ...

MUŽ, *směje se:* Na třetí dobu bude otočka.

ŠLÉPĚJ, *váhá:* Cože?

Pauza.

POZNÁNÍ: Už žádné jemné rysy.

Rysy roztřepila jinovatka.

Upře pohled na Šlépěj. Na druhé straně obrazu. Tam, kde se nyní lámou roky. Tam se stále rozhlíží dítě, ji ale nevidí, stejně jako tehdy večer. Matku, jak se válí na boku, jak leží v pavučině světa.

Obličej zanořený ve vlastním těle. Znetvořený-roztavený, jako by svou hmotu dával tak okázale na odív, až se stal nezachytitelným. Zejícím otvorem. *Pauza.*

ŠLÉPĚJ, *stejným způsobem jako předchozí, tato replika je uvedením k noční můře:* Já už nic nevím.

MUŽ: Možná je to tak lepší. Možná už není nic, pro co by měl člověk žít.

- DĚRAVÁ NOČNÍ MŮRA -

ŠLÉPĚJ: Noha na okraji. Na hraně. Pod podrážkou znavená kůže, napnuté prsty.

Zaváhání. Letmý dojem.

Někdy je útes už zřícený, možná se již zřítíl tisíckrát, ovšem dříve než se rozpadne v prach, někdo ho přetočí zpět. Obraz stále chybějící. Puklý zvuk, po něm záblesky. Kdy? Už si ani nevzpomíná přesně zda už. Postava zavravorá, bytí perforované krátkými rychlými čárkami, přepínáme do studia. Zapomíná. Na obrazovce stále sněží.

Někdy následuje pád.

Závratný.

Orgasmický.

Padlý sám sebou.

Dojem, že to zvládne. Volným pádem. Bez diváků. Protivítr napne plachtu. Čekání. *Pauza.* Scházející kormidlo vyvrací všechny námitky, s prstem na dálkovém ovladači; Žalovat. Stop. Přetočit. Touha znovu-vidět. Znovu-začít padat. Z vysokého břehu do propasti, dokud se vzpomínka neoživí, zase spadnout, na znak, jako se padá na l

a

n

ě

Otupělost. Jako zamilovanost. Nehybný pád.

Přilepená. Stříkačka zabodne do žíly svou jistotu.

Extáze. *Pauza.* Poslední léto. Útes lehce se naklánějící NAD. Pohled shora,

plave tam pulec.

POZNÁNÍ: Interference. *Pauza.* Šum na příjmu.

Vymletá ozvěnou. Jáma. Kde se vrší fosílie. Němé kostry. S kapradím. Větvemi. Díra zaplavená špinavým bahnem. Hemží se to v ní červy. Chrastí to v ní do vzpomínek štěrkem. Díra rysů. Prázdnoty. Jakoby konec, pořád, nakonec, černá silueta. Znamá. Určitě milovaná. Na dosah ruky od.

ŠLÉPĚJ: Kdy? Zapomeň. Noc útěku. Křik noční můry. Stále té stejné. Neustále. Do krve otiskává své jméno. Spánky-bubny tepají. Dorážejí. Tváří v tvář. Opatrný pohled. Bez šance. Bez paměti. Bez ničeho. Tvář-díra, zaplavuje se. Na tympanonu zrcadel se pohřbívá potřeba. Stop. Zrýt drny.

- MEANDRY -

První tři repliky navazují. Jako východisko z noční můry. Crescendo nás musí dovést ke skutečnosti ve stejnou chvíli jako Šlépěj. Matka patří k noční můře. Poznání je jakýmsi vnitřním hlasem, průvodcem k probuzení. A v Muži se skrývá drsný šok, otřes při probuzení, přítomná skutečnost. Onen milostný příběh zmařený neschopností žít přítomností.

MATKA, šeptá Šlépěji: Vzpomeň si.

POZNÁNÍ, mumlá Šlépěji: Otevři oči.

MUŽ, promlouvá k Šlépěji: Podívej se na mě!

ŠLÉPĚJ: ...zhluboka nadechne/vydechne

MUŽ: Chci vložit svou ruku do tvé... Pojď blíž. Chci cítit, jak tvé zuby klovou mé rty a koušou mi jazyk. Jemně.

POZNÁNÍ: Muž stojí támhle. Na druhé straně jsou už stopy zaváté.

MUŽ, ohledává: Je sám.

POZNÁNÍ: CHYBA.

MUŽ, přesto pokračuje: Na zápěstí nosí buzolu.

POZNÁNÍ: Okolo běsní sníh. Bouře. Rána za ranou naráží do okenních tabulek v pokoji.

MUŽ: Otevři oči. Jednou jedinkrát.

ŠLÉPĚJ: Jednou.

MUŽ: Jenom jednou jedinkrát.

ŠLÉPĚJ: Tak rychle se na to zapomene. Jednou.

MUŽ: Tak rychle.

POZNÁNÍ: Stojí támhle. Ten muž. Přesně na tom stejném místě, kde jsem vždycky stávala já. Stojí přesně na místě prvního záchvěvu. To je pak marné pokoušet se uniknout,

MUŽ: Ani hnout.

POZNÁNÍ: Obava, že látka zašustí.

MUŽ: Okamžik, kdy člověk znehybní.

POZNÁNÍ: Ten, o kterém se pak vypráví.

ŠLÉPĚJ: To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla.

Pauza

POZNÁNÍ: Na okamžik se zastaví. Marný pokus promluvit.

MUŽ: Chci vidět tvoji tvář.

Tvoji.

Tu, co uléhá na polštář,
Obětinu, kterou přinášíš
každé ráno zrcadlu. Tvoji vlastní
tvář. Kde jsi? Ukaž mi ji.

ŠLÉPĚJ, přeruší: Žádná tvář není.

MUŽ: Jak tě mám milovat,
když se přede mnou schováváš?

ŠLÉPĚJ: Nikdy žádná nebyla.

MUŽ: Mýlíš se.

MATKA, šeptá Šlépěji: Vzpomeň si.

MUŽ: Je tam.

Vždycky tam byla. Tvoje tvář. Na dosah tvého
jména. Pod úzkostí, jež ji halí. Můžu se na ni
podívat, jen když se trochu nakloním.

Tvoje tvář tu neschází. *ukazuje na matku*
To ta její.

Oba se podívají na matku. Pak Šlépěj zavře oči.

ŠLÉPĚJ: Spánky-bubny tepají.

MUŽ: Zůstaň, prosím.

MATKA, šeptá: Vzpomeň si.

ŠLÉPĚJ: Motá se mi hlava.

MUŽ: Nějak si poradíme.

ŠLÉPĚJ, prázdně, aniž by v to věřila: "Poradíme"...

MUŽ: CHYBA.

Posadí se. Čeká.

MATKA: Za vysokými ploty a zábradlím, co se kývá, uprostřed zahrady stával strom.
Samotný. Ověšený starou houpačkou, již prudké lijáky dávno poničily dřevo i provazy. A
právě proto si ji jako dítě vybrala.

Vybrala si dům kvůli tomu stromu - s houpačkou.

POZNÁNÍ: Čas od času,

MATKA, pokračuje v pomyslném vymetání vzpomínek: Staroušci už okenice nezavírají.

POZNÁNÍ: tam bylo dobře vidět až na konec stínů. Až na druhý konec světa, tam, kde

MATKA, přeruší: Čemu to pomůže? *Pozastavení.* Proto není nutné zaklapnout víčka,
někdy.

Té noci přišla bouřka,

Pauza

Jedné z těch krutých nocí, za kterých samota dává prostor mlčení obývanému mrtvolně
bledými příšerami, všeho schopnými (aby jí vdechly oddané bytí...)

POZNÁNÍ, také ona si bere slovo, aby se vyslovila k "všechno pro": - Ve velkém pokoji
malá tančila.

MATKA: Zapnula televizor.

POZNÁNÍ: Na něm špatný obraz - přerývaný sněhem; Bolšoj drtí Labuť.

Ale na tom nesejde.

MATKA, usmívá se, utíká do vzpomínek: Malé ručky se vztahují k. Obejmou celé tělo,
dávají pozor, vyhnout se pohárkům, prostírkám, podšálkům; všem těm pitomým přívěskům
- těm rodinným šílenostem, na které se práší, kvůli kterým se všichni hádají a které si
nikdo, nikdy nevezme. Na sobě jedny z těch šatů - "co se zase vracejí" - v tichosti
pohozené v šatně v předsíni; takové ty, co se z nich dá udělat sukně. Byla by baletkou -
Měla na to nohy. Nohy-hůlky stvořené k dlouhým cestám. *Pozastavení.* K trpělivosti a k
obdivu. Nohy stvořené pro krásu. *Pauza.* A ona zatím
střádala radosti, o něž holčičku okradla. A já se usmívala. A věděla.

Šlépěj si nadzvedne vlasy.

Pramínek vlasů se uvolní z drdolu, sklouzne na rameno.

POZNÁNÍ: Brzy zanechá obrazovku o samotě a zabydlí se před zrcadlem. Jedna jehlice, a
další. Probodnou účes.

MATKA, jako ozvěna: Probodnou účes... Tvoří, upevňují... Další sponky v puse

čekají na svou příležitost. Nějaká oslava. Prostřený stůl. *Pauza.*

Pouze pro dva, od té doby, co otec odešel. Vlastně pro ni, pro tu, co tančí...

ŠLÉPĚJ, když přijde na "tančí". *Najednou vlasy pustí:* Nemilosrdné ticho mezi dvěma sny. Při probuzení je tam vždycky cesta. Rovná, do pekel.

MATKA, vloží se Šlépěji do jejích slov: A pro mě.

ŠLÉPĚJ, pokračuje dále: Odnikud někam. Cesta jako na prázdnou pohlednici; kreslí svou trasu, až se její linka ztratí v zatáčkách v údolí. Cesta, kudy nikdo nikdy nechodí. Nadšení co-kdyby-někdy, až se někdy bude chtít...

Pauza. Prodýchané ticho.

MATKA: Bydleli jsme v malém domku, lemovaném cestou z otevřených oken. Do jakého se nastěhujete, jako byste chtěli odejít.

MUŽ: Probud' se!

ŠLÉPĚJ: Nemůžu.

MUŽ: Podívej se na mě!

ŠLÉPĚJ: Tady už není nic k vidění.

MUŽ: Mluv se mnou!

ŠLÉPĚJ: Nic už tady nestojí za vidění. Leda si tak vrazit kus olova rovnou do mozku. Pohledy jsou pryč. Zmizely s. Se zavřenýma očima je to díra... s otevřenýma očima je to prázdnota.. Mezi tím pak závrať nemožného.

MUŽ: Nevidíme jasně to, po čem dychtíme! Otevři oči. Podívej se na mě.

ŠLÉPĚJ: Promiň mi to.

Pauza

MUŽ: Někdy vás i napadne, že přijdou další rána. Jindy víte, že je to nemožné.

To nejsem já.

MATKA, jakoby pro sebe: Nikdy jsem být nemohla.

ŠLÉPĚJ: Muž zmizel.

Ticho. Kovový zvuk.

- REMANENCE -

POZNÁNÍ:

Bude tu ten odfláknutý, z bouřlivých nocí. Snílek, dokonalý - s tvářemi obrácenými nahoru. Umíněný paličák s děravým pohledem.

Pořád.

Bude tu ten šikovný. Bude tu ten nezkrotný.

Bude tu ten, co je navěky klidný. Uprostřed mrchoviště.

Vyhaslé řasy. Černé kruhy ušetří ránu z milosti dětským jistotám.

Budou tu ti nápadníci, děsiví. Ti, před nimiž člověk utíká pod velké hradby strachu. A pavučin.

Bude tu ten kamarád, z prvního školního dne. A ti, co mají úzkosti, epileptici, všichni ti, co srší skandály. Zpod oškrabaných spánků.

Bude tu ten neznámý, ošlehaný větrem. Uspěchaný rozervanec, vykořeněný, na útěku. Co běží proti a neotáčí se. A nedává pozor a když se zastaví, už je všechno pryč. Číslo v čárkách. A dolů se spustí stín.

Budou tu lháři, krčící se za zdáním marnivosti. Mramoroví klauni obtěžkaní snahou dotáhnout dvojité křivky. Budou tu ti švindlíři.

Budou tu ti nerozhodní. Notoričtí mdlouni, obestření nemožnem. Stížení křečí matných bolestí. K neuvěření, až člověk nemá slov - taková slova ještě nikdo nenalezl pro toto.

Bude tu ten starostlivý. Zamotaný ve svých náhodách. Zbavený svých nejistot, bude tu ten extatik. A pak ten průsvitný člověk, co potratil svůj úsměv.

Bude tu ten zbožňovaný, co se nevzdá svých vůní. Kopřivové nebo mentolové. Někdy citrónové. Přetéká z jedné na druhou, stále si uchoval dětské ručky. Bolestivě smutný, originální. Ten, který zmizí jako první. Ze všech příběhů. Ve všech věznicích.

Na vrcholu věže, nad všemi ostatními,
tu vždycky bude právě on.

Pauza

Obyčejná křivka. Všední. Bez pevného vedení. S pobledlým modrým nádechem, který fotografie nezná. A taky jámy. Nejspíš. Obyčejná tvář. Přesná. Čí? Někdo by mohl říct "odvěká". Hodně nepřesně.

To nejsem já.

HLAS 1/Mu: Nikdy jsem být nemohla!

Měla bys tady prostě počkat.

Na mě počkat.

Máš oheň?

HLAS 2/P (Mu): Nemám.

HLAS 1/Mu: Kde jsou ostatní?

HLAS 2/P: Přijdou. *Pauza.*

HLAS 3/Ma: Takhle se k lidem nechodí, jen tak. Nejdřív se musí zlehka zaklepat, potichu.

HLAS 2/P: Je tma jak v medvědí prdeli.

HLAS 1/Mu: Tma je už celé měsíce, krávo,
a co z toho!

HLAS 3/Ma: S úctou.
Aspoň trochu.

HLAS 2/P: To je ona?

HLAS 1/Mu: Ano.

HLAS 2/P: Celá Anja.

HLAS 4/Ž: *odpovídá matce.*

Mluví za ni: Uprav si ten límeček, a ty rukávy, a tu košili.

HLAS 2: Tohle všechno se opravdu musí...

Myslím teda. Tohle všechno musíme dělat.

Tohle?

HLAS 4/Ž: Oklepej si boty přede dveřmi.

HLAS 1/Mu: Tak ty nebudeš zticha! Už mě šveš.

Uklidni se

HLAS 2/P: Na co vlastně čekáme.

HLAS 1/Mu: Já nevím! Na znamení...

Kde jsou ostatní?

HLAS 2/P: Měli by tu být.

HLAS 4/Ž: A čekat, až někdo otevře...

Pauza.

Uctivě,
jak jinak.

HLAS 1/Mu: Proč to říká?

HLAS 2/P: Kdo?

HLAS 1/Mu: Tamhleta, přece!

HLAS 3/Ma: Protože se stmívá.

HLAS 1/Mu: Máš oheň?

HLAS 2/P: Nemám.

Pauza

MATKA: Jak dlouho už tam čekají - na té straně světa, kam obyčejný člověk nikdy nezabloudí - než přijde vhodná chvíle, nebo až dostanou svolení: To nikdo nedokáže říct. Ale přesně v té chvíli, kdy se hrom smířil se stíny, vstoupili dovnitř. Využili anonymního zmatku banální všednodennosti - ztracené smělosti odvážné baletky nebo chorobného zakašlání dusícího staré televizní přijímače.

Vstoupili dovnitř.

ŠLÉPĚJ: Křik noční můry. Stále té stejné. Neustále. Do krve otiskává své jméno.

Pauza

POZNÁNÍ: To nejsem já. Nýbrž ti, kdož přijdou díky mně. Díky dechu, jímž je v jedné chvíli obdařím.

Já jsem ta, jež bezcílně kráčela. K severu jihu nebo východu. Jedno kam. Jež kráčela proto, aby smyla své kroky absurditou či náhodou. Aby posílila své nadání.

Nejdu nikam.

Nikdo nikdy doopravdy nejde "někam". Vyrážíme. Razíme si cesty.

Ale ani se neheme.

To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla. Jen neúprosné řetězení prodejných polibků. Uloupených. Výměna mrtvých těl, která již neměla co říct. Triumf mrtvých těl.

Někdo to možná někdy pochopí.

ČAS BLOUDĚNÍ - PLAVBA

- NÁ-PODOBY -

Tuto scénu je třeba pojmout jako hru. Jako partii, jejíž pravidla se v průběhu neustále přetvářejí. Ti, kdo rozdávají, se průběžně střídají.

ŠLÉPĚJ, *nadzvedne si vlasy*: Fosforeskující šediny.

POZNÁNÍ: Sníh je pryč.

MATKA: Možná dokonce ani nikdy nebyl.

POZNÁNÍ: Zmizel. Sníh. I strom. I muž.

MATKA: Je to prach, sešitý z rouhání.

A k tomu déšť.

ŠLÉPĚJ: Utíkat. Znovu. Až k nějaké nové cele. Až do nějakého nového vězení.

POZNÁNÍ, *dívá se na Šlápěj*: Nadzvedla si vlasy. Sčesala do drdolu. Dneska ráno, stejně jako včera. Především. Jako všechna rána svého ženského života. Jedna jehlice, a další. Probodnou účes, zmocňují se ho díky dovednosti zděděné po matce a předtím po babičce...

ŠLÉPĚJ: To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla.

Také matka si nadzvedne vlasy.

POZNÁNÍ: Stará známá písnička, věčná, Bezděčná. Další sponky v puse čekají na svou příležitost. Rty sešpulené, zvykly si.

O matce. Poslední pohled vrhnutý do zrcadla - pobledlý modrý nádech, který fotografie nezná. Kolem pasu si uváže opasek lehkého pláště. Snad béžového. Na tohle období až příliš lehkého. Klapnou dveře. A podpatky. Rozehrává. Ten zvuk, který vyluzují pouze ženy a přitom se nemůže ubránit úsměvu při vzpomínce na to, jak si jako malá holka myslela, že korpulentní dámy dupou jako vojáci...

ŠLÉPĚJ, *přeruší*: To nejsem já.

MUŽ: Znovu řekne:

To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla.

ŠLÉPĚJ: Muž zmizel!

POZNÁNÍ: I sníh.

MATKA: I strom.

MUŽ: Muž ano. Minulost ne. *Dál pokračuje na jeden nádech, jako by si chtěla být jistá, že jí bude nasloucháno až do konce*. Venku se v určitých intervalech probouzelo světlo. Tanec elektrických stínů. Na nabílených plátnech. Všichni.

Tupá bolest náhle vmetla tanečnicím krev do spánků, všem, jako by se účastnila zázračné polyfonie okamžiku.

Korouhvička úpěnlivě žadonila, aby ji nenechávali na vrcholku citadely samotnou. V tiché úzkosti, která se chystá, byla by posledním výkřikem. Té noci přišla bouřka.

Jako za mnoha jiných v minulosti. Dvakrát,

ŠLÉPĚJ: TICHŮ!!

MATKA: Návrh se zamítá.

POZNÁNÍ, *Matce*: Další!

Od této chvíle se repliky Matky, Poznání, Muže a Šlápěje střetávají. Mizejí jedny v druhých. Mohou zaznívat opakovaně, vícekrát, v daném pořadí či napřeskáčku. Rytmus se postupně zrychluje. Až do komična a "vymyšlení" si historek... Až do chvíle, kdy se z tohoto proudu vynoří poslední replika Šlápěje: "Říkali - uteč".

Je to fuga. Nástup každého hlasu musí být poznatelný, když poté nastoupí další, původní hlas se vytratí. Přehnaná artikulace. Až na hranici šepotu (to se týká doprovodných hlasů). Také je možné hrát zadýchaně a přehánět ve chvílích, kdy je třeba se nadechnout. Mikrofony.

MATKA, *chvíli váhá, pak spustí*: Ok. Ok. Říkali, že krev, která vyhloubila dírky do sněhu, byla její. Fosforeskující šediny. Sníh je pryč. Strom. Ten možná dokonce ani nikdy nebyl.

ŠLÉPĚJ: Ticho! TICHŮ!

MATKA, *přesto pokračuje*: Ten pobledlý modrý nádech na fotografii není. Noční let. Polární noc. Na ústa se posadil pták. To nejsem já. Na okraj otvoru. Hledá rovnováhu v proudech horečnatého dechu. Všechno musí pryč. Jedna jehlice, a ještě jedna. Posadí se. Čeká. Probodne úces. Matka. Namodralé období nazelenalých rodin. Vzpomínku se nedaří skrýt. Zapomíná. Matka. To, co říkám. Co si vymýšlím. Utíkat. Zase. Neúprosné řetězení prodejných polibků. Oloupených. To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla.

ŠLÉPĚJ, *nastoupí na "Polární noc", naléhavě*: Křik noční můry. Stále té stejné. Nevím už vůbec nic. Rána za ranou. Sníh taje. Bouře. Naráží do okenních tabulek v pokoji. Chyba. Staroušci zavřeli okenice.

MUŽ, *podupává si*: Ne. To ne! To jsou kecy. Příběh teprve přijde. Za chvíli!

ŠLÉPĚJ, *přesto pokračuje*: Někdy cesta. Do pekel. Rovná. Už žádná slova. Propletená chapadla. Tušení zrady. Podrážení dětských nožiček. Všechno v zapomnění. To nejsem já. Všechno už bylo řečeno. A dál nic. Triumf mrtvých těl. Čekat. Pořád. Nějaká nová cela. Nějaké nové vězení. Odnikud někam. Stále nikam. Úzký rám. Zapomíná. Pak už nic. Není co říct. Co taky říkat. Nikdy jsem být nemohla. Asi je to tak lepší. Chyba. Všechno musí pryč.

Zarazí se. Přenechá prostor Poznání, Matce a Muži.

POZNÁNÍ, *nastoupí na "Někdy cesta"*: Tam se zastavila. Nohama v prázdnou nezdolatelné rokle. Tam se zastavila a zakotvila obličej do země. U posměvačných zdí. Jiných. Stále. Tak vysokých, že přes ně oči nevidí. Jak člověk zastavuje běh věcí, chytne ho křeč do lýtky. To nejsem já. Nakloněna na pravý bok ciaccony, prach. A k tomu déšť. V kapse klíč na vrácení. Marný pokus promluvit. Znovu nabírá dech. Předpokládá se, že přežije. Předpokládá se. Nikdy jsem být nemohla. Břicho zakořenilo. Tady. Vší silou světa. Chyba. Zapomíná. Zmizel strom. I sníh. Muž. Polární noc. Mrtvá luna. Utopená. Už ani necítí nohy. Chorobné světlo televizních obrazovek. Rysy roztřepila jinovatka.

MUŽ, *nastoupí na "Zakotvila obličej"*: CHYBA. To nejsem já. Nikdy jsem být nemohla. Sníh, Strom, Muž. Pryč. Všechno musí pryč. Vzpomínky křičí. Svázané. K sobě. Drží se. Svázané. Tisknou se na sebe. Hádají se. CHYBA. CHYBA. CHYBA. Samý křik. Prach usedá. Padá déšť. Tluče. Hvězdy odejdou. Sliby odejdou. CHYBA. Zapomíná. Zdi křičí. Rány křičí. Švanice. Jsou pryč. Utopená mrtvá luna. Je pryč. Vykonání Pořádku. Všechno musí pryč.

ŠLÉPĚJ, *poslední replika, nástup na "CHYBA, CHYBA, CHYBA"*: Říkali - Uteč. Nedívej se tak. Zběsilý běh. Ošlehaný větrem. Ledovým. Chladné objetí. Ponuré. Chladné a ponuré objetí. Rozcuchané vlasy. Okousané. Křičí. Prokřičené noci plné hněvu.

POZNÁNÍ, *na repliku Šlápěje*: Vzpomíná si.

ŠLÉPĚJ, *Neslyší. Bez přerušení pokračuje*. Oloupená. Tlukot deště. Noc plná tlukotu deště, po kterém se musely vysoušet stěny. Obyčejné. S lesklými obrysy. Hodně tlusté zdi. Kolem křičící tváře. A další, ještě. Dav. Mnohačetný shluk hulákající jednohlasem. Říkali - Uteč. Nevracej se. Ostuda. Styď se. Déšť, co nemá žízeň. Co už nemá žízeň. Co má obrovskou žízeň. Mučivý déšť, slova promíchaná se slzami smíšenými se smíchem. Ždímá se. Stále se ždímá. Vypít si následky a ztrátu na ex. Zas. A znovu. Vypít. I když nemáte žízeň. Chyby. Vytáčky. Až do dna, to nedělá dobře. Až dokud nezaskočí v krku.

Nechá toho. Zmatená. Venku je to zlé. Svět kolem ní se houpá. Kymácí. Nepřestává se zavrtávat. Opilé propadající se zdi. Cesty zaplavené nebesy. Vzpomínky na. Stále křičí. A k tomu déšť. Práská. Bičem. Smáčí prach. Z prachu k hnusné lávě. Bahno nezná únavu. Břicho bolí. Nehybné boty, vlhká hlína se klouže. Nehody spolu neladí. Hledají správné gesto, aby ohromily. Zmáčené-zbité zvíře. Trhajícím tlukoucím deštěm. Zvuk se topí v rozpálené oponě. A v dáli zase dav. Jednohlasý. Daleko ne tak daleko, pokud se zastaví. *Nadechne se.*

POZNÁNÍ, *nezvučně*: Stop. Díra. Amnézie.

- CHYBĚJÍCÍ MAPY -

MUŽ, *ukazuje na Šlápěj*: Ona.

Je dcerou elánu. Svě kořeny si nese ve svých snech a přitom si nevzpomíná. Samota.

MATKA:

Přijatá/Nezvolená/Její nejstarší přítelkyně/Naučila se ji milovat.

JEJÍ TĚLO.

Poznamenané všemi příběhy, které se vyprávějí dětem ve víře v to, že usnou.

JEJÍ TĚLO.

POZNÁNÍ: Mapa zpochybněná objížďkami, a také neustálými návraty.

MUŽ: Podej mi ruku. *Pauza.*

Tuhle ne. Tu druhou.

MUŽ: Snaž se.

MUŽ: Zkus to ještě. Ještě jednou. *Pauza.* Pak už to půjde snadno.

MUŽ: Podívej se na mě.

MUŽ, *uchvácený těmi, kdo jsou uchvázeni tím, že nechtějí nic vidět*. Podívej se na mě!

Chci tě sešít zase dohromady.

Kousek po kousku. Prst po prstu.

Domyslet si palce zavalené dlaněmi.

Támhle je hlava. Támhle nohy.

A zpod zavřených očí se dere touha po

chválozpěvech, které jsou určeny výhradně královnám.

Objednám krajinu

celou jenom pro tebe, abys v ní spočinula.

Poznám. Ano poznám...

MUŽ: *uzavře se.*

ŠLÁPĚJ: Tahle je moc malá. Ta druhá. Je moc daleko.

ŠLÁPĚJ: Už není co říkat.

ŠLÁPĚJ: Všechno bylo řečeno.

ŠLÁPĚJ: Všechno bylo zapomenuto.

ŠLÁPĚJ, *přeruší ho kdykoli od "zavřených očí"*. Nepřibližujte se. Moc vás prosím.

ŠLÁPĚJ: Podívejte, co jste způsobil, všechno je teď vzhůru nohama!

POZNÁNÍ: Napětí na sebe bere často podobu síly, která ji ovšem zklame.

Polámaná těla už nedokáží čekat - Jejich břicha zevnitř laskají pouze

ta nejhorší ostří; oddechnutí, agónie ze všech nejpomalejší. Postupují. Protestují. Proti spánku, proti zhroucení.

MUŽ: Proti lásce.

POZNÁNÍ, *odpovídá muži*: Stranou všech.

Pro sebe. Vyvedeni ze svých umlčených dramát a nepřipustných ztrát - jako tolik jiných rychlých zářezů na jejich napodobeninách zbrojí. Vzpomínky?

MATKA: Opilé.
ŠLÉPĚJ: Křičí.

Pauza.

MATKA, *ukazuje na Šlěpěj*. Úplně na dně vzpomínek křičí jedno staré místo. Drny povykují. Zaníceně, housle snad vyprovokují Lásku na první pohled, nebo kroky těch, kteří jednoho večera přišli.

Na neznatelný pokyn kolotočářského šéfika prolomili dveře, vtrhli do kuchyně. Strhli ubrus, a skleničky, a židle. Zničili stůl připravený ke slavnosti, *pozastavení*.

Vrhli se na matku.

POZNÁNÍ: Malá u zrcadla. Pořád. Jedna jehlice, a další. Je daleko. Nedá se na ni dosáhnout.

Hlasy se překrývají,

MATKA: Mlátí. Spousta rukou se snaží povalit tělo
Tvář-v-panice, sleduje, jak se blíží podlaha.

Zásah. *Pauza.*

POZNÁNÍ: Ještě chvilku, prsty zachytí kotník u zápěstí.
Pak se ruka vepředu vzdá.

Pauza

ŠLÉPĚJ, *v polospánku, pomalu*: Utíkat, znovu utíkat, až k nějaké nové cele, až do nějakého...

MATKA, *na "celu"*: Z druhé strany zad, která odškrtla mé tělo, udusala naději i na ten zbytek důstojnosti, která mi zbýval, *pozastavení*, dětská tvář, rozdrolená. Oněmělá. Spodnička zachycená podpaždím - Tanečnice v písniích Pierrotových.

MUŽ: S dovolením. *Zaváhá.*
Tančíte?

MUŽ: *Usměje se.* Jste bosá.

MUŽ: Není nikde psáno, že...

ŠLÉPĚJ: Prosím?

ŠLÉPĚJ, *přeruší ho*: Mám srdce naruby
a stojím hlavou dolů.

ŠLÉPĚJ, *pokračuje*: Hlavou dolů. A
nohama se dotýkám nebe. S napnutými
špičkami.

Bez toho to nejde. Bez toho
se vám to nepovede.

S tím nic nenaděláte. To
byste to nezvládli.

(**POZNÁNÍ:** Postava-co-spadla se už nikdy nezvedne.

Znovu a znovu skládá svou příšeru, bez ustání. Orazí každý její obratel. Nárazy ji ochromí. Napíná kůži, a
vše pevně sváže. Pevnými řemeny. Dá si pauzu.

Akorát *Pauza.*

čas na fotografii.)

JEJÍ TĚLO.

MATKA: Náleží zachyceným okamžikům. Takovým, o nichž nic nevíme

MUŽ: až na hořkou pachut', kterou zanechají, když to praskne.

Ukáže na Šlépěj. Tahle.

Zaprodala svůj původ. Rozklížila ho. Pozměnila. Směnila žíly za podělaný sliby.

MATKA: Řekla.

POZNÁNÍ: Já se ti vrátím.

MUŽ, *téměř se stejné chvíli:* Opouštím tě.

Zas. A znovu.

Kecy. Náctileté hlouposti, nic důležitého.

MATKA: A pak...

POZNÁNÍ:
Nic nechybí.

MUŽ:

Máme tu slib, že se vrátí. Jistota lži.

Převládla.

ŠLÉPĚJ, *na Mužovu repliku, tak napůl. Jako by ozvěnou:* Křik noční můry, stále té stejné, zas a znovu.

MATKA: Probud' se.

ŠLÉPĚJ: ...

MATKA: Otevři oči. Podívej se na mě...

ŠLÉPĚJ: Tady už není nic k vidění.

MATKA: Vzpomeň si.

ŠLÉPĚJ, *bez hněvu. Unavená.*
Rezignovaná: Nic už tady nestojí za vidění...
Pohledy jsou pryč. Zmizely s. Se zavřenýma
očima je to díra... s otevřenýma očima je to
prázdnota.. Mezi tím,

MATKA: Nevidíme jasně to, po čem
dychtíme! Otevři oči. Podívej se na mě.

ŠLÉPĚJ: Promiň mi to.

POZNÁNÍ: Uprostřed zahrady, za vysokými ploty a zábradlím, co se kývá, stával strom...
Pauza. Jediný. Pod nímž matka nyní spí.

Tváří k zemi,

MATKA, *přeruší promluvu:* tváří kdysi bezstarostnou...

ŠLÉPĚJ: Nevím už vůbec nic.

MATKA: radostně poskakuje na loži dětství...

Před těmi ranami. Před tou kyselinou. Ruce zchromly, zmizely. Byly uloupeny.

MUŽ: Řekla:

- ÚTĚKY BEZ HNUTÍ -

ŠLÉPĚJ:

Podívej se na mě.
Protože mluvím.
K tobě.

Podívej se na mě.
Povím ti něco. O bloudění.
Ta se nikdy nezklidní. Když je uvážete.
K místu
Místo nic nezmění.

Říkám.

Má bloudění jsou uvnitř.
Děsivě hluboko.

Říkám.

Hltají.
Všechno.
Hltají.

Říkám.

Pauza.

Říkám, že. Já.
Žiju.
Od chvíle, kdy je duše v ohrožení. V exilu.

Říkám, že.
Já.
Vymýšlím si.
Mluvím. Vymýšlím.
Nevídaná obchůzka.
Od chvíle, co jsem na útěku
Toužím
Prosím
Stíhám
Chytám
Bráním.

Návrat.

Říkám, že. Já.
Utíkám.
Za sirénami.
Které ty neznáš.
Které. Ty. Neslyšíš.

(Já říkám, že.
Já. Ti nepatřím.
Já. Příliš rychle běží.
Já. Ví.

Že se nikdy neohlížíme.
Za místem. Které neexistuje.
Vůbec.

Žijeme mezi dvěma světy.
Jeden milujeme, a druhý
Schází.

Vyberme si ten druhý. A s tím prvním.
Mluvme.

MUŽ: Loutka se sune k zemi. Září. Bez nití, bez paměti. Bez vodiče.

ŠLÉPĚJ:

Náležíme všemu i ničemu.
Najednou.

- CHIMÉRA -

MUŽ, o Šlépěji:

Na její ruce roste Chiméra
Možná je to lev
Možná taky rybička
Nebo oboje.
Člověk nikdy neví.

Někdo jednou říkal
Že tam byla mrtvá
Paní
Svítil měsíc
Když zhřešila svým lůnem
V lůně jiného
Mrtvého.
Teď už ani stopa. Od tehdy.

Kdysi ji miloval jeden král. Který
jí osvobodil z jejích pout.
Za hrstku písku.
Dal hvězdám slib
Že povede její cesty. Noc
za nocí.
Plnou

Lunou.
I nemocnými srpky
co nikdy nesvedly
dospět k cíli.

Někteří by přísahali Nebesům
že tato žena
měla jméno

A také tvář.

Ozvěna těchto přesných tvrzení
stále doznívá
A rány zobákem
v jejím ovoci stále zeleném.

Pády.
Citróny létají.

Král zmizel
Jak králové mizívají
Když dovládnou.
Nebo když královny odejdou
Když se zamane jiným královnám.

Vypaří se. Pověsí.
Zbydou cáry
Na které se vzpomíná.

Možná je to lev
Možná taky rybička

S čím si vítr pohrává.

Ticho. Kovový zvuk.

- POZASTAVENÍ -

POZNÁNÍ: Až bude všechno dovyprávěno. Až bude všechno řečeno. Přetočit zpět. Prosít sítem expertů na všechno. A na nic. Na nic víc než ostatní.

Až si dáme záležet na tom, abychom přinesli vše. Nakrájeli najemno. Panovačnými písmeny znovu na papír správně vypsali každou mikro drobnost. Každou nesmyslnou částičku minulosti. Až bude vše znovu objeveno. A všechny zbytečné myšlenky uloženy v nevelkých mozkovnách. Vylhané. Poplivané. Vyzvracené. Možná za sto let se opakování svého opakování nabaží. Až vše bude pošpiněno, nebude nikdo nic chtít říkat. Já bych ještě chtěla, aby někdo vyprávěl:

O hrůze, co umlčí davy.

O mlčení, které spojí ruce nejzasmušilejších sourozenců.

Že se budou podřezávat hrdla, barbarskými noži. V pochybách nejasného.

Suchému třpytu leknutí.

O nás samotných, o kterých nikdo neřekne.

Že tady čekáme,
s prázdnýma rukama.

- PSYCHOANALÝZA - Předvolání -

HLAS 1/P: Kde jsi?

HLAS 2/Ž: Tady jsem.

HLAS 1: Dobře.

HLAS 1: Jak dlouho tu jsi?

HLAS 2: Už nevím. Vteřinu. Možná víc.

V čem je rozdíl?

HLAS 1: Na co se díváš?

HLAS 2: Na nic.

HLAS 4/Ma: Na co se díváš?

HLAS 2: Na nic. Přemýšlím.

HLAS 4/Ma: A o čem tedy?

HLAS 2: Poslouchám.

HLAS 4/Ma: Posloucháš?

HLAS 2: Ano, poslouchám.

HLAS 3/Mu: Co posloucháš?

HLAS 2: Nevím.

Těla ležící jedno na druhém. Možná. Tam někde.

Co se dají tušit za všemi těmi rozsvícenými okénky. Jako by se svět náhle stal horizontálním. A my,

z důvodů, které mi jsou neznámé, jsme zůstali stát.

Proti všem těm statickým tělům, nemožně zastrčeným v sobě. "na mém jméně nesejde, když ho nosíte místo mě"...

Slyšíš?

HLAS 3/Mu: Ne.

HLAS 2: Rychle jsem pochopila, už jako dítě, že bez vykání mě milostné vztahy nezajímají.

HLAS 1: Rozumím.

ČAS ÚZKOSTÍ

- STAV(Y) - Rozluka -

MUŽ: Tu noc, tehdy, když odešel. Přitiskl její ústa k dlažbě na chodbě. Schoulil její tělo do kouta u dveří. A pak čekal. Dlouho. Dokud ho dům nepohřbí. Nerozpustí. Nezavalí.

POZNÁNÍ: Obyčejná křivka. Všední. Bez pevného vedení. Brada v botě velké nejistoty. Taky jámy. Nejspíš. Obyčejná tvář. Přesná. Čí? Někdo by mohl říct "odvěká".

MATKA: Hodně nepřesně, ale.

Řekl:

MUŽ: Takového mě vidíte.

POZNÁNÍ: Hladká projekční plocha. Viklající se upevnění jedinečného výrazu. Bez odezvy. Vyvolená k. Na tvářích. V hlavičce pohledu. Děravého. Pořád.

MATKA: Odpověděli, že ano.

A pak, Žádný zájem. Jenom průkazová fotografie.

POZNÁNÍ: Chybí tvář. Zhotovená z dálky. Z chráněného zobrazení.

ŠLÉPĚJ: Ticho!

MUŽ: Noha stojí na prahu. Dál se nepohne. Stojí tam, jako na věky. Zastavená.

ŠLÉPĚJ: Ticho!

MUŽ: Ani uvnitř, ani venku. Zkrátka nikde. Rodinu jen na dva prstíky. Rozklížit. Dům ztlučení, čekáním.

MATKA: Vlhké stopy na chladné podlaze.

MUŽ: Kroky se ztrácejí. Ony také.

ztlučené, láskou-bludy. Ok. Jehlice. Na konečcích prstů,

ŠLÉPĚJ: Ok. Ztlučené. Těmi.

Upřímnými slovy,

MUŽ: příliš krátké vzdechy. Ztlučené.

ŠLÉPĚJ: rány pod pás!

MUŽ: Ztlučené! S modřinami, riskantního podniku. Vodní bitva.

ŠLÉPĚJ: Čirá legrace. Ok.

MUŽ: Zbitá.

ŠLÉPĚJ: Podváděná.

MUŽ: Neshoda.

ŠLÉPĚJ: Touha po. Ještě jedno pivo.

MATKA: Nakonec. Napravená zlomenina. Pokaždé.

ŠLÉPĚJ: Umlčené výplody fantazie. Zbité, možná

MUŽ: Chybný úsudek.

ŠLÉPĚJ: děti. Vysněné. Možná i chtěné.

MUŽ: Jsou pryč.

ŠLÉPĚJ: Vytratily se s ozvěnou, dokonce dříve než.

MUŽ: Než co? Nutí ji, aby mluvila. Aby mu na tuhle otázku odpověděla.

ŠLÉPĚJ: Už nechce odpovědět. Na tuhle otázku.

Zbité. Také.

MUŽ: Uši ohluchly.

ŠLÉPĚJ: *Pauza.* Nočními děsy.

Obavami z.

MATKA: Myslí na to "zapomenout". Zapomněla.

ŠLÉPĚJ: Na co zapomenout. Nic nikdy nenašlo odvahu se stát.

MUŽ: Zcela nové milostné doteky.

ŠLÉPĚJ: Chorobné!

MUŽ, *jakoby pro sebe:* Hořká otupělost.

ŠLÉPĚJ: Zbité!

POZNÁNÍ: Stolek se převrátí. Na skleničky. Karty. Křik. Teplá *sarma* uprostřed. *Sarma* připravená na oslavu.

ŠLÉPĚJ: Cože? Ne. Ne. Ne. To s tím nemá co dělat.

POZNÁNÍ: *Sarma-connecting people*, říkal. Otec. Zmizel. To už je dávno. Matka je stále v pokoji. Rozpolcená ve dvě. Ted'. Břicho obtěžkané nečekanými zásahy. Jako by je schytávala za někoho. Obě se hroutí čím dál víc.

ŠLÉPĚJ: Ticho! *Přesto pokračuje. Křičí.* Ok. Ok. Jen do mě. Ted' jsem na řadě já. *Snaží se na něco přijít.* Zbité. Milující matka. Upír. Ne. Ne. Ne. To ne. Chyba. To s tím nemá co dělat. Do mě. Ještě. Bacha na ruku. *Zaváhá.* Zhřešil pýchou?... Ne, ne. Vlahé polibky.

MUŽ, *dívá se na Poznání. Pokračuje, ačkoli tomu nevěří.* A sladké.

ŠLÉPĚJ: A je to tady! První na seznamu. Absolutní priorita cíle. Znovu nabraný dech. Ok.

MUŽ: Střežený. Rty milované,

ŠLÉPĚJ: raněné, ukradené, poznamenané, vyhaslé Vášně.

MUŽ: Pořád!

Zabitě rozkoše. Zbité. Vymazané. Ty taky. OK.

ŠLÉPĚJ: OK. OK!

MUŽ: Dodržené sliby?

POZNÁNÍ: Dlaně zatlačené do hlavy. Tvář naráží na chladnou dlažbu.

ŠLÉPĚJ: Zbité! Společně!

POZNÁNÍ: Hlaveň na spánku. Matka padá k zemi.

MATKA: V lebce. Pekelná odrhovačka. Pořád ta samá tamburína.

POZNÁNÍ: Ohlušující rachot železných hlasů. Cloumá vším. Zaběhané pořádky lemované strachem.

ŠLÉPĚJ: Ticho!

MATKA: Nepřátelský jazyk. Anonymní.

POZNÁNÍ: Najednou naprosto cizí. Zapomenutý.

MATKA: Zbitý.

POZNÁNÍ: Stíny se rozlijí na schouleném matčině těle. Sžíravé siluety škrtní, svlékají

MATKA: - zátka vylétá -, pálí. Srkavě vysávají, až do posledního morku.

POZNÁNÍ: Před očima dítěte, vynulují tvář.

MATKA: Bratříček ve skříni křičí.

ŠLÉPĚJ: Bratříček už nekřičí.

Pauza

MUŽ: Sníh venku zuřivě útočí. Rána za ranou,

MATKA: Jednoznačná podobnost se skutečnými osobami a událostmi...

MUŽ: Naráží na dlažbu v pokoji.

ŠLÉPĚJ, *muži, mladému:* Co říkala?

POZNÁNÍ: Nebo s takovými, co kdysi...

MUŽ *neodpovídá.*

ŠLÉPĚJ *sleduje šlépěj:* Selektivní paměť chrání. Zaznamenáno nebo už? Prohledávání seznamu. Kterého? Nějaký další seznam.

MUŽ: Na tuhle otázku už nemůže odpovědět.

MATKA: Řekla: Je na čase, aby nastala minulost.

ŠLÉPĚJ: Na nic si nevzpomíná.

POZNÁNÍ: Nemůže si vzpomenout! Nechce. Vědět.

MATKA: Zbytečné rány nůžkami. Masky funguje. Udržet lidi stranou. Dál od toho. Tamtudy. Jinam. Pro případ, člověk nikdy neví, by někdo kradl. Sám sebe okradl.

Asi pětaticet franků. V zastavárně méně. Vyměnit. Zastavit. Rychlá akce. Rány pěstí. Limitovaná série. K dostání. Omezená identita, podvázaná mlčenlivými předpisy. Už to

has-been. Navrch kůže. Podle pravidel hry na *photoshop*. Měnitelná skutečnost. Sled obrazů. Na kterém, stop. Krátery oběžnic. Bezedné jámy.

Hlava mrtvoly připravená k odjezdu, chvilinku před tím, než se to stane. Jaká smrt? Určitě chromá. Určitě již nachystaná. O krok vpřed. Těla nafouklá formaldehydem všech těch někdy-možná-případně-proč-ne. Nechápu. Nemám čas. Matné tušení. Matoucí maska sžírám. Stop.

- ZALÁSKOVÁNÍ -

POZNÁNÍ, *k muži*: Promiň mi.

Promiň té, která se nedokázala dívat, ani poslouchat.

Té, která měla tak těžké dětství, že nedokázala milovat.

Promiň mi tu díru, kterou přineslo

bytí prázdnoty. A studny závratí.

A rozmazané linky.

Promiň mi všechny chyby.

Věčné vracení se k tomu stejnému. Taky tohle,

mi promiň.

Omlouvám se za život, který ubíhá a který se nikdy nestal.

MUŽ, *Šlépěji, která ho neslyší*: Ujistěte se, Lásko,

že ve mně nacházíte jen noc, co ubíhá...

Ne ty pomalé a temné... Ne. Přesně jednu noc.

Tu, kterou vypudil čas.

Která neví-láká, když buší na dlažbu srdce.

Noc němých iluzí, odbytého štěstí, křížových výprav nevědoucích,

Příležitostných básníků,

POZNÁNÍ, *k muži*: Promiň mi,

Všechna ta zabraná místa. Všechno to, co jsem neřekla,

všechno, co nevím.

MUŽ, *k Poznání*: Úspěchům na trhu

Noc

S úsměvem na prahu dne, se zimními příčinami ve vašich očích...

Noc, co si teď hraje na šedém spánku...

Pauza

Paměť je hrobka, v níž spočívají běžní kolemjdoucí.

POZNÁNÍ: Promiň.

- MINULOST -

Návaznost prvních sedmi replik je tu jen pro informaci. Muž s matkou sledují každý svou linku, snaží se nechat zaznít hlavní motiv (ten, který udává matka).

MUŽ: Kdo bude moci doopravdy říct "všechno bylo řečeno, všechno bylo zapomenuto". Rozmazat obrysy. V rohu u zdi.

MATKA, *nástup na "u zdi"*: Když se zmocnili jejího jména, aby si ho vzali za své, neřekla ani slovo. Už byla mrtvá. Pro sebe mrtvá,

MUŽ: Stín se prohlubuje, utíká se pod hradby jména. Příčina, která rozechvěje pevnou linku. Zastavit to zastavení nosem. To,

MATKA, *stejně pokračuje dál:* na následky opakovaných vyvrcholení. Bezbolestných. Jedněch přetisknutých přes jiná. Mrtvá.

MUŽ: co tlumenými výkřiky

MATKA: Rozviklanou skladbou slz.

MUŽ: Potvrdí alchymii krásy. Každému, zvláště. Nápaditě.

ŠLÉPĚJ: Když vyrazili dveře, převrátili stolec se sklenicemi, s křikem, když uloupili výbuchy smíchu, vyrvali matčinu tvář, tehdy v noci, tehdy také nic neřekla. Tam skončilo její dětství. Tou nezměrnou opilostí a promlčenými obludnostmi. Čekala, až přijde na řadu, a pak už nic.

POZNÁNÍ: A tak odtáhla tělo do sněhu.

ŠLÉPĚJ: Žádný sníh. Ne. Prach.

Pauza. A k tomu déšť.

POZNÁNÍ, *na prach:* Chvilí tam zůstala a prohlížela si díru, která byla příčinou. A pak, pak odešla.

MATKA, *šepot, zvuky vzadu, až po "vězení"*: Říkali uteč, neotáčej se. Tlukot deště. Noc plná tlukotu deště, po kterém se musely vysoušet stěny. Obyčejné. S lesklými obrysy. Hodně tlusté zdi.

Déšť, co nemá žízeň. Co už nemá žízeň. Co má obrovskou žízeň. Mučivý déšť, slova promíchaná se slzami smíšenými se smíchem. Říkali - Uteč. Nevracej se. Ždímá se. Stále se ždímá. Vypít si následky a ztrátu na ex. Zas. A znovu. Vypít. I když nemáte žízeň. Chyby. Vytáčky. Až do dna, to nedělá dobře. Až dokud nezaskočí v krku. Vzpomínky na. Stále křičí. A k tomu déšť. Smáčí prach. Z prachu k hnusné lávě. Bahno nezná únavu. Nehybné boty, vlhká hlína se klouže.

POZNÁNÍ, *začít na předchozí repliku, od "hodně tlusté zdi"*: Zřejmě douho bloudila širokou rovinou a hledala úběžník, z něhož drama pramení a který by této noci vdechl jasné světlo rezavé věčnosti. Zřejmě se ztratila při modlitbě ke hvězdám. Prosila, aby jí něco posvětilo na cestu. Předstírala, že zapomněla, že se svět tehdy převrátil naruby; a že když se měsíc utopil, strhal hvězdy přesně v té chvíli, kdy světlo ztratilo rovnováhu.

ŠLÉPĚJ: Utíkat, znovu utíkat. Až k nějaké nové cele, až do nějakého nového vězení.

POZNÁNÍ: Kořeny všech příběhů sahají do propasti. A když se z ní vymaní, stejně se tam navracejí, za večerů, kdy něžnost prohrává. Zkřivena bolestí. Večerů plných trápení. Dušených vzlyků, tišených v polštářích.

Když matčin obličej dosplétal mytologii svého nebytí a ona se domnívala, že na vše zapomněla, vstala. Přešla přes pokoj. Usadila se před zrcadlem, nadzvedne si vlasy. Jedna jehlice, a další. Probodnou účes, zmocňují se ho díky zděděné dovednosti. Oči propalují díry, dlouho již jsou zabodnuty v přízracích nakreslených tvarů.

Nikdo by se neodvážil říci, co v té chvíli vidí, z obavy, aby si neosoboval pravost věrohodné promluvy nebo snad neporušil ticho nutné k vyprávění.

Zřejmě matka, za těmito rysy, svými rysy. Prchající, nezřetelná, matka-jáma. Opentlená závratěmi v mlhavých náhodách. Oříznutá křičícími ozvěnami tváří v tvář prázdnotě. Matka zlomenina, ponechaná napospas, tam, vší silou světa.

Když se člověk soustředí na rysy, rozplynou se.

A tak ji možná náhle něco zarazí, mizející úzkost jejího vlastního obrazu. Neukotvená. Zmizelá.

MATKA: Hrdinové pouze hrají role, které jim někdo dal. Ať dostanu život, ať si mě odvede.

ŠLÉPĚJ: Ať jí čas ukrátí.

MATKA: Toho večera se jala posbírat obrázky, zrcadla, fotografie. Všechno, co mohlo připomenout existenci netknutých rysů. Všechno schovala. Slova bez synonym, která zneschopňují jazyky. Bolesti, mlčení, paralýzy. To, co již nelze číst. Co se neříká. Sebrala zvuky, vzdechy, stvrdila bolestivé dotyky. Vší silou přimhouřila oči, aby si vytetovala ty nejpekelnější a nejchoulostivější sny. Znovu sestavila svou obličejovou armádu. Odpustila své paměti.

Zbožňovaný Leviathan těch tajemství prostých životů, vše pohltila. I čas, popsané pády, i eponymní osudy nakupené ve fotografických vzpomínkách. Stala se chodícím mauzoleem celého lidstva. Všech těch ztracených klišé. Ukradených okamžiků. Kolportérem jmen balancujících na zimních trojúhelnících. Překonala zvyk posla. Toho z minulosti. Toho ze všech časů. Na vratkých kolenou, na prahu svého vlastního zmizení, vztyčila plachty do svého posledního útoku.

- LITANIE -

Poznání pronáší části psané velkými písmeny. Navíc také "Poneseme k nebesům tváře ztracené, nadpozemské, beze jmen" a "Smiluj se nad námi". Zbytek pronáší Šlápěj.

Bude tu ten odfláknutý, z bouřlivých nocí.
Snílek, dokonalý - s tvářemi obrácenými nahoru. Paličák.
Pořád.

Bude tu ten šikovný. Bude tu ten nezkrotný.
Bude tu ten, co je navěky klidný.
Uprostřed mrchoviště.
Budou tu ti lháři, krčící se za zdáním marnivosti. Mramoroví klauni
obtěžkaní snahou dotáhnout dvojité křivky.
Budou tu ti nerozhodní.
Budou tu ti...

(**POZNÁNÍ**: Poneseme k nebesům tváře ztracené, nadpozemské, beze jmen),

Ti, kteří se nám nalepili. Na čelo, které přetéká.

NA FILMU,

Bude tu ten neznámý, budou tu ti nerozhodní.

STÁLE SNĚŽÍ.

Uspěchaní rozervaneci. Vykořenění. Na útěku.
Ti, jež obnažené potkáváme v záhybech ohrady. Nesouhlasná mrknutí
na děravé
oběžnici.

JDOU.

A tvář se zaplní dvěma bezednými studnami. Bude tu
Ten
Ošlehaný větrem.
Co běží proti a neotáčí se. A nedává pozor a když se zastaví,

JAKO ŠLI JINÍ.

už je všechno pryč. Číslo v čárkách.
A dolů se spustí stín.
Budou tu ti, co mají úzkosti, budou tu epileptici,
Budou tu

JINÍ PŘED NIMI.

všichni ti, co srší skandály.
Notoričtí mdlouni. Co opuštějí
Viníky.
A taky
Ten obyčejný, které paměť zkonfiskovala. (**POZNÁNÍ**: Smiluj se nad námi)
Kéž by tu byl alespoň jeden a další, kteří věří.
celým svým životem ukradeným

TAJÍ ZRYCHLENÝ SRDEČNÍ TEP

záblesky Boha většího než je Touha. Většího než je Smutek.
Budou tu zuřivci.

SNĚŽÍ, STÁLE SNĚŽÍ

Upřímní.
Kteří do půli těla nazí krácejí před davem.

Všichni ti, kteří padli, aniž by od
nich zazněla jakákoli pochybnost.
Urgentní potřeba rouhání.

Ti, co útočí.

Ti, co zapomínají dýchat.

RÁNA ZA RANOU, DOPADÁ.

Tlučou.

Bude tu

Ten

který se vláčí všude sám. A život s ním nepočítá.

Ať vyrazí,

ať jim ukáže. Budou tu všichni

Které pohltní písek, který slibuje. Práská. Který bičuje, obnažuje.

Staří, dobře známí tuláci,

STÍNY SE CHVĚJÍ

usazení jako kůly v půdě Země Zaslíbené. Bude tu

Ten, před nímž člověk utíká

pod velké hradby strachu.

A pavučin.

Nápadníci, děsiví. Mdlouni, obestření nemožnem. Spálení

ve svých útrobách sžíravým ostnatým drátem. Budou tu všichni ti

Které si vybavujeme

aniž bychom je vůbec někdy viděli. Tušené tváře některých dětí, které se
mají narodit, a také těch, na které jsme zapomněli, jich jsou tisíce.

KOUŘ SE VALÍ. *Pauza.*

Budou tu ti, kteří odejdou mladí

a nevědí to.

Ti, pohlcení

odlesky. Kteří se vracejí tak daleko, kde jsou vězení. Zimomřivci, většina.

Spokojení ve větrovkách.

JDOU.

Ti, kdo se neodvážili.

Tam byl život. Čekala. Byla hezká. A oni měli všechno. Ale neodvážili se.

Budou tu

JAKO ŠLI JINÍ.

Všichni

kým

někdo praštil o zeď. Domácí násilí.

ÚSMĚV PUSTOŠÍ ŠÍŘÁ SVŮJ RÁM.

Vytrvalí, chladnokrevní

kterým jde o tapety.

Ti, co se vymykají veškeré své pověsti.

Opuchlí.

Škrabalové. Šílená monstra.

co mají hlav jako lev.

Ti, co se neznají, když vypichují oči. Budou tu
oběšenci, budou tu ti, co mají horečku.

Oprsklí v čekárně, zkroušeným kolemjdoucím

je hrubost

zapovězena.

Bude tu

naiva, najednou, co má špínu na ruku.

Ti, co se hnusně smějí. Přemýšliví
bouřliváci. Všichni
nad nimiž váháme, když je neznáme. Notoricky nerozhodní. Tanečníci.
Žháři.

Ti, co s sebou táhnou svá tápání jako pytel uhlí. A pak
ten, co ulehl na hrob dětství.

FIGURANTI OMDLÉVAJÍ.

Bude tu ten zadušený,
zahlcený mírnými vlnkami, jež dáví krk. Oproštění od všeho, krutí. A pak
Ten, průsvitný,
co potratil svůj úsměv
Bude tu ten starostlivý. Bude tu ten extatik. Bude tu
Ten zbožňovaný. Co se nevzdá.
Kopřivové nebo mentolové. Někdy citrónové.

Ten, který zmizí jako první. Ze všech...

PRÁZDNOSTY PRÁZDNOSTY PŘIPRAVENÉ K NAPLNĚNÍ.

Postižení křečí mlčení, přidušení. Bude tu
ten, jehož pohřbí samotného. Ten, kdo spočívá až na dně.
Všichni ti, kteří by měli, kdyby. Vzpomínky v dáli už...

MIZÍ.

Střelci trpící nespavostí. Ranění.

Otřesy vědomí,

U těch, co bijí na poplach.

Řvou,

afatici,

na hráz vzpomínek.

Budou tu všichni ti, co
jsou zavaleni k neutěšení.

Nesmazatelnou tříští.

BRZY JIŽ JAKO BY NIKDY NEBYLI

Ti, které si špendlíme
na kabát mlčení. Ti, k nimž
Kráčíme.

Noc

za nocí. S lunou.

Plnou.

Nebo nemocným srpkem, co nikdy nesvedl
dospět k cíli.

Tyhle tváře, prastaré,
nahromaděné.

NA ZADNÍ STĚNY OBLÁZKŮ VYRYJEME JEJICH JMÉNA.

Omletá, nezřetelná,

Společně vytvářejí obraz někoho jiného.

Někoho, koho znovu skládáme.

Domnělého.

Abychom se pohnuli kupředu. Jako hranice, jako omluva. Jako pekelný déšť
obětín.

STOP

Pauza.

Na vrcholu věže bude vždy

ona.

Obyčejná křivka. Všední. Bez pevného vedení. S pobledlým modrým nádechem, který fotografie nezná. Taky jámy. Nejspíš. Obyčejná tvář. Přesná. Čí? Někdo by mohl říct "odvěká".

Hodně nepřesně.

POZNÁNÍ: To nejsem já, ale neúprosné řetězení prodejných polibků. Uloupených. Výměna mrtvých těl, která již neměla co říct. Triumf mrtvých těl.

Někdo to možná někdy pochopí.

Sigrid Carré Lecoindre (*1985, Francie)

Dramatička, muzikantka, pedagožka. Jako asistentka režie spolupracovala se Sébastienem Lemoinem u inscenace *Dona Giovanniho* uvedené na Scène Nationale de Mâcon u příležitosti zahájení festivalu Les Symphonies d'Automne. Je autorkou hudby k představení *23° sever/68° východ a jiné fantazie na dlani* (2008) a *Hrnce maličností* (2011) souboru Systeme Paprika. V rámci cyklu Les Concerts de l'Improbable Jean-François Zygela v pařížském divadle Châtelet vytvořila se stejným souborem dvě hudebně taneční formy *Karavan Přízrak* a *Rumba Bigoudi*. Je autorkou zvukové dramaturgie k představení *Támhle je to taky fajn* (režie Sol Espeche) a *Top Girls* (režie Aurélie Van Den Daele) pro Festival Au Féminin, jenž se odehrál v prostoru Lavoir Moderne Parisien. Od roku 2014 je členkou společnosti Open Source, která se zabývá scénickým výzkumem.